

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Svět je svatý text. Čas je velký učitel. Není většího učitele, než je vaše srdce. Bůh je nejlepší přítel.

S plnou vírou v tyto čtyři entity ved'te svůj život na této zemi. Láska je přirozeným majetkem každé lidské bytosti. Je to ovoce stromu života. Existují určité překážky, které vám brání ochutnat toto ovoce. Nejdřív musíte odstranit kůru, která chrání dužinu uvnitř a také musíte vyhodit semínka. Plod lásky se skrývá pod tlustou kůrou ega. Musíte oloupat kůru „mého“ a „tvého“. Pouze tehdy můžete okusit sladkou dužinu. Z toho důvodu védy popisují Boha jako nejsladší podstatu.

Proto rozvíjejte čistou lásku a skrze ni vytvořte jednotu s Božstvím.

Cesta lásky je nejkratší a nejrychlejší cesta k realizaci Božství.

Promluva z 17. 7. 1997

Tolerance

Promluva Šrí Satja Sáí Báby ve Vénkatagiri, 2. srpna 1958

Vtělení lásky!

Nemyslel jsem, že k vám budu dnes večer hovořit, ale samozřejmě nepotřebuji přípravu. Naplnění toho, co mi tane na mysli (*sankalpa*) je okamžité. Šrí Subarámajah právě hovořil o některých důležitých vůdčích životních principech, jako pěstování ctností, rozvíjení charakteru, zvládnutí nenávisti atd. Takovéto rady jsou rozdávány denně z různých řečnických tribun. Lidé naslouchají a odcházejí a nepraktikují to, co slyšeli, a tak vše zůstává při starém. To je proto, že ti, kdož radí, se sami neřídí svými radami. Oni musí svým příkladem dokázat cenu toho, co káží. Jinak jsou popisy výhod ze získaných ctností a prospěchu ze zvládnutí nenávisti stejné, jako když slepec popisuje slona spíše z doslechu než ze zkušenosti.

Dnes je v každém jednotlivci hluboce zakořeněný neklid, protože chybí vnitřní harmonie. Pravidla *varnášrama*, která se tradují od nepaměti, předepisují určité chování; knížky, které čtete, předepisují chování jiného druhu. Ze zkušeností vyplývají jiné protichůdné rady. Ale mír závisí na mysli a jejím uvědomění si tajemství rovnováhy. Tělo je *karanseraj**, jednatel (*džíva*) je poutník a mysl hlídač. Mysl hledá štěstí (*sukha*). Má dojem, že může na tomto světě získat štěstí slávou, bohatstvím, vlastnictvím půdy nebo od druhých lidí či příbuzných. A dále si mysl kreslí obraz nebes, kde existuje intenzivnější blaženost na delší dobu. Až nakonec zjistí, že věčná, neumenšená blaženost může být získána pouze přebýváním v realitě vlastního já, která je samotnou blažeností.

Propadnout beznaději prohlubuje problémy

Princip života (*džívatattva*) je podobný zrnu ukrytému ve slupce *máji* tak, jako neloupaná rýže. Iluze (*májá*) musí být odstraněna a princip života (*džívatattva*) uvařen do měkka a stráven, aby mohl prospět zdraví a dát sílu. Změkčenou rýži lze přirovnat k nejvyšší duši (*paramátman*). K tomuto procesu je nutno použít mysl, která musí být soustředěna na pravdu (*satjam*) a to, co je věčné (*nitjam*). Rozlišování (*vivéka*) je nástroj sloužící k odstraňování slupky klamu.

Pěstujte rozlišovací schopnost a zjistíte, co je stálé a co ne, co je prospěšné a co nikoliv. I při vybírání učitele (*guru*) byste měli rozlišovat. Z každého mraku neprší. Skutečný učitel bude přitahovat žáky zdaleka svou pouhou osobností. Není třeba, aby se o něm hovořilo plamennými řečmi, aspiranti budou pociťovat jeho přítomnost a budou k němu spěchat jako včely k lotosu v plném květu.

Vždy hledejte světlo, buďte naplněni důvěrou a nadšením. Nepoddávejte se beznaději, to nemůže nikdy přinášet výsledky. Zoufalství zhoršuje problémy, protože vám zatemní mozky a vrhne vás do pochybností. Musíte se vydat na cestu duchovní praxe (*sádhana*) s velkým nadšením. Polovičatost a váhavost nepřinesou ovoce. Je to jako smývání bláta proudem vody. Je-li proud vody slabý a pomalý, bláto se neodstraní. Vodní proud musí téci plně a rychle a všechno hrnout před sebou, aby mohla být špína čistě vydrhnuta.

* karanseraj - byl orinetální hostinec umístěný u hlavních silnic, který sloužil k zotavení při karavanách /dle wikipedia.cs

Osvobození lze dosáhnout jemnými prostředky

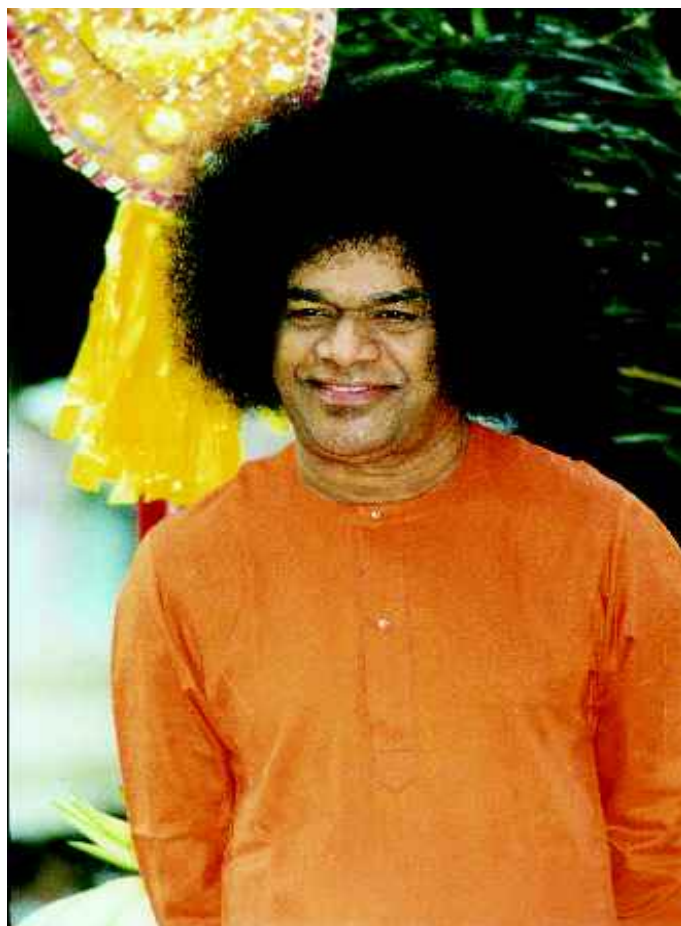
Budu k vám hovořit jen o těch prvních krocích, protože ty jsou pro duchovní aspiranty (*sádhaka*) nejdůležitější; a vy všichni jste *sádhakové* nebo zcela jistě jimi budete. Říká se, že osvobození (*móksa*) tkví v *súkšma*, neboli že osvobození lze dosáhnout jemnými prostředky. Zacházej s druhými tak, jak bys chtěl, aby oni zacházeli s tebou. Nikdy se nepitvejte v minulosti; když vás přepadá zármutek, nepřipomínejte si podobné příhody, jež jste zažili v minulosti, a nepřidávejte tak ještě další k celkovému zármutku. Raději vzpomínejte na doby, kdy vám žal neklepal na dveře, ale kdy jste naopak byli šťastni. Z těchto vzpomínek čerpejte útěchu a sílu a povznete se nad přívál smutku. O ženách se říká, že jsou „slabé“, protože podléhají hněvu a trápení mnohem snadněji než muži. Proto bych je žádal, aby se obzvláště snažily obojí překonávat. Nejlepším protilékem pro to je pamatování na Boha prostřednictvím jeho jména (*námasmarana*). Když se tohoto muži a ženy chopí, Pán je přijde zachránit. To vám vštípí víru, že vše se děje z vůle boží, a poučí vás, že nemáte právo jásat nebo zoufat.

Navštívíte-li lékaře, musíte užívat lék, který vám předepsal a dělat to, co vám radil a nařídil. Nemá cenu vinit jeho, jestliže jste v léčbě neobstáli vy. Jak by vás mohl vyléčit, když nepijete jeho medicínu, nedodržíte omezení, která vám předepsal, nebo neuposlechnete jeho rad, týkajících se diety? Dělejte, co vám říkám, řiďte se mými radami a pozorujte výsledek.

Je pošetilost stále dumat nad nehodami a chybami, které jsme udělali, a trestat se za ně tím, že nepřijímáme potravu. To je velice dětinský způsob nápravy. Jakou má cenu špatně zacházet s tělem ve snaze napravit mysl?

I když nedokážete milovat druhé, nemějte vůči nim závist a nenávist. Nevykládejte si jejich pohnutky špatně a nepomlouvajte je. Jejich

motivy jsou možná stejně ušlechtilé jako vaše, jen kdybyste je znali, a jejich činy mohou pocházet spíše z nevědomosti než ze špatností nebo rozpustilosti. Druhému odpouštějte chyby, ale na svoje buďte přísní.

Svatá kultura této starobylé země byla zkažena jednou jedinou nečistotou: netolerancí vůči úspěchu, blahobytu nebo pokroku druhých. Když už druhému nemůžete pomoci, alespoň se vystříhejte toho, abyste mu ubližovali nebo působili bolest. To samo je velkou službou. Jakým právem hledáte chyby na jiných nebo o nich mluvíte špatně? Když říkáte, že se nic na zemi nemůže stát bez jeho vůle, proč se tedy hněvate a zlobíte? Vaší povinností je očistovat sami sebe a zabývat se vlastní vnitřní očistou. Toto úsilí vám přinese spolupráci všech dobrých lidí. Najdete pak v sobě zřídlo síly a radosti.

Sái inspiruje

Jste odsouzeni k neúspěchu, když budete rozvíjet *apékšu* (připoutanost), a k úspěchu, pokud se rozhodnete pro *upékšu* (nepřipoutanost).

Nalejte ego do svatého ohně vašeho srdce. Povstaňte jako skromnější, moudřejší bytost, která zdraví Boha ve vás. O tom, co slyšíte, musíte přemýšlet. O čem přemýšlíte, musí být uvedeno do praxe. Pouze když dosáhnete těchto tří, je možné získat realizaci blaženosti.

Promluva z 15. 10. 1977

Když toužíte proměnit stříbrnou sošku na sošku Kršny,

nemůžete uspět tím, že ji prostě na pár vteřin zakryjete látkou a poté ji odkryjete! Musíte sošku rozbít na kousky, kousky roztavit a nalít stříbro do formy ve tvaru Kršny! Proto když toužíte sami sebe proměnit na Božství, musíte se rozbít na kousky s pomocí postoje odpoutanosti, roztavit je v ohni moudrosti a nalít mysl do formy oddanosti. Poté celé vědomí na sebe vezme božské jméno, formu a obsah. Poté, ať říkáte, děláte nebo myslíte cokoli, vše na sebe bere velikost a čistotu Božství. Pamatujte, že nic nepotěší Boha víc, než pečlivé dodržování správného jednání (*dharma*). Cesty správného jednání se můžete držet pouze, když si uvědomujete Božství ve všem, co vidíte nebo slyšíte, čeho se dotýkáte nebo co chutnáte.

Promluva z listopadu 1970

Plýtváte spoustu času zbytečnými činnostmi.

Promrhaný čas je promrhaný život.

Naši dávní předkové neproplýtvali ani minutu. Považovali Boha za vtělení času a oslavovali ho těmito slovy: "Pozdravení vtělení času, tomu, kdo si podmanil čas, tomu, kdo překonal čas a tomu, kdo ustanovil čas." Proč jste zapomněli pravdu, že čas je ve skutečnosti Bůh? Netrpělivě čekáte na víkend, protože si myslíte, že si odpočinete a užijete. Ve skutečnosti byste měli být smutní, že plýtváte časem tím, že o víkendu nic neděláte. Musíte svůj čas používat správným způsobem. Pokud nemáte žádnou práci, konejte službu společnosti. Pomáhejte svým spoluobčanům. Život se stává smysluplným pouze v případě, že dobře využijete svůj čas.

Promluva z 19. 11. 2002

Použijte svou vládu nad tělem k zajištění blahobytu na světě.

Toto tělo je pouze nástroj, náradí od Boha. Ať slouží svému původnímu účelu. Do doby, než si plně uvědomíte důvod, pro který jste toto tělo dostali, je vaší povinností pečlivě ho sledovat a chránit ho před zraněním a invaliditou. V zimě lidé nosí teplé oblečení, aby vydrželi studené větry, ale když větry skončí, lidé teplé oblečení odloží. Podobně, když nás přestanou ovlivňovat studené větry materiálního života, nebude už fyzické tělo tak důležité. „Ty jsi To“ je nejvyšší a nejsvatější duchovní heslo! Jste nezničitelný duchovní princip. Toto tělo máte proto, abyste realizovali a prožili tento duchovní princip. A během procesu realizace nejvyššího Boha tady a teď se musíte o tělo dobře starat.

Préma váhiní, kapitola 12

Šrí Satja Sái Bába GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo boží

KAPITOLA 12

„Uvědom si, že *apará prakti*, o níž hovořím, je jen projev mé energie (*šakti*), mé velebnosti a slávy. Z povrchního hlediska, viděno z vnějšího pohledu, se vesmír (*sthúladršti*) jeví jako mnohost; ale to je chybné. Zde není vůbec žádná mnohost. Touha vnitřního vědomí (*antahkarana*) je touhou po jednotě. To je tím pravým pohledem (*dršti*). Je-li vnitřní vidění prosycené poznáním (*džňána*), jeví se stvoření (*džagat*) jen jako *brahma*, nic jiného. Proto je třeba vzdělávat vnitřní vědomí, aby se zajímalo jen o *džňánu*.“ *Džagat* je prosycený *Džagadíšou* (Pánem vesmíru). Stvoření není nic jiného než Stvořitel v této formě. Bylo řečeno: „*Íšavásjam idam sarvam*“ (Toto všechno je Bůh).

Přestože je jen Jeden, jeví se jako mnohé. V souvislosti s tímto Kršnovým výrokem si připomeňme jeden příklad. Jdeme někam za hustého soumraku, kdy vidíme věci kolem sebe jen nezřetelně. Na cestě leží jen tak pohozený kus provazu. Každý, kdo ho vidí, má svou vlastní představu, co to je, přestože je to jen kus provazu. Jeden to překročí v domnění, že je to girlanda. Druhý to považuje za pramínek tekoucí vody, na který šlápne, třetí to má za šlahoun popínavé rostliny utržený z nějakého stromu a spadlý na cestu. A jiní se obávají, že je to had. Není-liž tomu tak?

Podobně, jediný *parabrahman*, nedotčený změnami ani proměnami, který je stále To a jen To, se projevuje jako *prapañča* v mnohých jménech a formách. A příčinou všeho zdání je šero *máji* (klamu). Provaz se může jevit jako mnoho věcí, může v různých lidech vyvolat různé pocity a reakce; stal se základnou pro různost. Ale nikdy se nepromění v mnohé, stále zůstává jedním. Provaz zůstává provazem a nestává se girlandou, pramínkem vody, šlahounem ani hadem. *Brahma* může být mylně interpretováno různě, navždy zůstává jen *brahma*. *Brahma* zůstává jediným skutečným základem všech jeho rozličných interpretací. Jako provázek pro girlandu a základy pro dům, *brahma* je nit, která prostupuje a drží pohromadě girlandu individuálních duší (*džíví*); je základnou pro strukturu přírody (*prakti*).

Povšimni si, že nit a struktura nejsou viditelné – zjevné jsou jen květy a domy. Jejich existenci a hodnotu poznáš, když vynaložíš trochu rozumového úsilí. Pokud ho nepoužiješ, uniknou tvé pozornosti. Použij rozumu, zkoumej a můžeš dospět k niti, která spojuje květy, i k základům skrytým v zemi. Nedej se svést nadstavbou, obsahem (*ádhéja*), k popírání *ádháry*, základu, opory, nádoby a držitele obsahu. Pokud ho popíráš, unikla ti pravda a držíš se klamu. Používej rozumu a rozlišuj, potom uvěř a zakoušej.

Pro všechno viděné existuje neviděný základ. Neviditelné lze nejlépe pochopit pomocí dotazování a nejlepším důkazem je zkušenost. Tomu, kdo to zažil, není třeba nic popisovat.

Vlastnosti a kvalifikace jednotlivých korálků nejsou vůbec důležité. Neměly by odpoutávat naši

pozornost. Raději se soustředíte na vnitřní skutečnost, na základ všech korálků, na *brahma*, to je prvořadý cíl hledání. V girlandě mohou být nejrůznější květy, i obyčejné, banální (*tamasické džíví*) nebo nápadně jiskřivé (*radžasické džíví*) nebo krásné čisté (*sattvické džíví*), ale provázek, základ, *paramátman*, je na nich zcela nezávislý. Je nedotčený; je *satja, nitja* (věčný), *nirmala* (čistý).

Květy nemohou tvořit girlandu bez provázku. Podobně *brahma* spojuje všechny *džíví*. Oba jsou neoddělitelně přítomní ve všech předmětech i substancích; všechno naplňuje *brahma*. Pět elementů je pouze jeho projevem. *Brahma* je vnitřní motivací, neviděnou těmi, kteří hledí jen na povrch. Jinými slovy, je vnitřním vůdcem (*antarjámín*). Proto Kršna pravil: „Jsem tekutina (*rasa*) ve vodě, záře (*prabha*) ve slunci a měsíci, jsem dech života (*pranava*) ve védách, zvuk (*šabda*) v éteru (*ákáša*) a jsem *purušam* (duch hrdinství, dobrodružství a aspirací) v člověku.“

Vraťme se k již zmíněnému námětu *pranavy*. Kršna řekl, že *pranava* je samotným životem véd, že ano? O védách je známo, že jsou „*anádí*“ (bez počátku). O *pranavě* se říká, že je samotným dechem života véd, které samy o sobě jsou bez počátku. *Pranavu* považujte za jemnou esenci, formu, která tvoří skutečný základ každé částice všech látek ve vesmíru.

Každá substance ve vesmíru má dvě součásti: jméno a formu, *náma* a *rúpa*. Když tyto dvě věci odejmete, nebude už žádný vesmír (*prapañča*). Samotná forma už nadále netvoří vesmír. Forma je pojata a ovládána jménem. *Rúpa* je závislá na jménu. Budete-li logicky odvozovat, co z nich je trvalejší, zjistíte, že jméno je *nitjam* (věčné) a forma je *anitjam* (dočasná). Vezměte například lidi, kteří za svého života vykonali mnoho dobré práce a záslužných činů, postavili nemocnice, školy, kostely nebo chrámy. I když jejich forma dnes už není ve světě, kde ji ostatní mohou vidět, jejich jména s věhlasem s nimi spojeným zůstávají v lidské paměti. Že je tomu tak? *Rúpa* vydrží jen kratičký čas, ale *náma* trvá.

Jmen je bezpočet a stejně tak i forem. Ale jedno při tom musíte brát v úvahu. Je to něco, s čím všichni, počínaje mudrcem (*pandit*) a konče nevzdělanec, přicházíte denně do styku, a to jsou písmena (*akšara*). V telugštině je jich 52, v angličtině jen 26. I kdybyste navršili celou literární produkci v telugštině nebo angličtině do stohů vysokých jako hora, všechno by bylo sestaveno pouze z 52 písmen telugských a 26 anglických. Ani o jedno písmenko více.

Podobně lidské tělo má 6 nervových center, každé ve tvaru lotosového květu. U všech šesti lotosových forem se ke každému okvětnímu plátku pojí jedno písmeno nebo jeden zvuk. Jako u jazýčkových píšťal harmonia vydává každý plátek při pohybu určitý zvuk. U někoho, kdo s inteligencí sleduje tento výklad a slyší, že se plátky pohybují, může vzniknout pochybnost o tom, kdo jimi pohybuje. Nuže ano, síla, která jimi pohybuje, je *anáhatadhvani*, prvotní zvuk, vydávaný bez úsilí, nezávisle na vědomé vůli. To je *pranava*. Tak jako korále na niť, všechna písmena a zvuky, jež je reprezentují, jsou navlečené na *pranavě*. To je smysl Kršnova výroku, že je „*pranavou véd*“. Jeho učení znamená, že máte ponořit svou mysl do *pranavy*, která je univerzálním základem.

Mysl má vrozený sklon splynout se vším, s čím se dostane do styku; to je to, po čem touží. Proto je stále zneklidněná a nepokojná. Ale stálým cvičením je možné ji nasměřovat k *pranavě* a naučit ji s ní splývat. Mysl je také přirozeně přitahována zvukem. Proto je přirovnávána k hadu. Had má dvě barbarské vlastnosti: pokřivený způsob pohybu a sklon zahryznout všechno, co mu přijde do cesty. Obě vlastnosti jsou charakteristické také pro člověka. I člověk chce držet a vlastnit všechno, na co pohlédne, a ani on nechodívá rovně.

Ale had má jeden chvályhodný rys, ať je jakkoli jedovatý a smrtící, když zazní melodie krotitelovy hudby, rozprostře svou kápi a ponoří se do sladkosti zvuku, zapomínaje na všechno ostatní. I člověk může pomocí cvičení vplýnout do blaženosti *pranavy*. Tato *sabdópásana* (dosažení Božství pomocí zvuku) je jedním z hlavních prostředků k dosažení *paramátmana*, jenž je *pranavou véd*. On není nic jiného než zvuk (*šabda*). Proto Pán prohlásil, že je „*puruša* člověka“. *Puruša* je vitalita, *prána*. Bez ní by člověk nežil. Ať je působení zátěže z minulých zrození sebesilnější, moc dobrodružného a vítězícího ducha vycházejícího z *puruši* toto působení přece donutí k ústupu. Člověk si ve své pošetilosti neuvědomuje vlastní možnosti a neprávem proklíná svůj osud. Proklíná *prárabdhu* – „nevyhnutelné“ důsledky, z nichž má hrůzu.

Každý se musí zaměstnávat *purušou*, neboť bez toho není možný život. Žít znamená bojovat, usilovat a dosahovat. Bůh stvořil člověka, aby zdárně uplatňoval své vlohy pro *purušu* a docílil vítězství. Neměl v úmyslu učinit člověka konzumentem potravy, zátěží pro zemi, zvířetem otročícím svým smyslům. Jeho záměrem není stvořit hordu zahalečů a povalečů, kteří se lekají těžké práce, a hromadíce sádlo narůstají do nestvůrných forem. Bůh nestvořil člověka proto, aby za svého života ignoroval svého Stvořitele, popíral *átmana* a bloumal sem a tam, jako to dělají zvířata, aby promarnil inteligenci a rozlišovací schopnost a chodil po světě bez zrnka vděčnosti k Dárci všech darů, které konzumuje a užívá.

Také příroda (*prakrti*) trestá ty, kteří ji vykořisťují, obohacují se na její úkor a tvrdí: „To je moje, tamto je také moje a to patří těm, kteří patří mně.“ Tvrdě trestá ty, kteří překračují její zákony. Proto Kršna velmi podrobně vysvětluje Ardžunovi způsob uctívání (*upásana*), neboť *upásana* používá *prakrti* k dosažení Pána, jenž ji přesahuje.

„Ardžuno, mnozí, kteří mě chtějí bez přestání uctívat, odcházejí do hustého lesa. To je nesmyslný krok. Není třeba vyhledávat džungli, jako bych se nacházel pouze tam. Není místa, kde bych nebyl. Není formy, která by nebyla mou. Já jsem pět živlů: země, voda, oheň, vzduch a éter. Kde najdeš místo bez jednoho nebo více z těchto živlů? K tomu, abys zažil mou přítomnost a mou slávu, není třeba žádného zvláštního místa, neboť já jsem všechno, všude a na věky. Já jsem ohnivost ohně. Jsem život ve všech živých bytostech. Jsem síla silných, ale síla oproštěná od chamtivosti a chťiče. Moje je přirozenost, která podněcuje v bytostech touhu po *dharmických* věcech a způsobech.

Říkám-li síla, mám samozřejmě na mysli sílu intelektu, *buddhibalam*. Svět totiž zná mnoho druhů

síly (*balam*): *dhanabalam*, sílu zrozenou z bohatství, *vidjábalam*, zrozenou z učení, *džňánabalam*, vzniklou z vědomí, že má někdo mnoho následovníků, *manóbalam*, pocházející ze silného odhodlání, *déhabalam*, což je pouhá síla svalů atd. Všechny je třeba považovat za moje, neboť já jsem Paraméšvara. Ale je tu jedna věc: všechny formy síly musí být oproštěny od chtění a lpění (*káma*, *rága*). Pokud na síle lpí *káma* a *rága*, stává se bestiální, ne božskou; *pašubalam*, ne *pašupatibalam* (síla Pána a ochránce všeho tvorstva).

Káma značí tak silnou touhu něco vlastnit, že mysl po tom prahne i tehdy, není-li to dosažitelné. *Rága* je pocit, že se určitá věc musí stát naším majetkem, i když je naprosto jasné, že ji nemůžeme vlastnit nadlouho, protože je koneckonců pomíjivá. Slovo *rága* je odvozeno od slova *randžana*, schopnosti poskytovat potěšení. Žádná forma síly znečištěná jednou z těchto dvou vlastností, si nezasluhuje hodnosti Božství.

Některé formy síly dosahují výšky nebo hloubky odpovídající úrovni člověka, který je vlastní. Například bohatství. Dostane-li se bohatství špatnému člověku, přispěje ke vzniku marnivosti, pýchy, krutosti a opovržení. Dostane-li se dobrému člověku, bude použito na dobročinnost a dobrou díla. Zlí lidé budou používat fyzickou sílu k tomu, aby druhým ubližovali, zatímco dobří ji použijí k jejich ochraně před škodou."

Zde je třeba poznamenat ještě jednu věc. Kršna řekl, že dokonce zloba (*kródha*) a chtivost (*lóbha*) jsou formy výrazu Božství, ovšem jen pokud neodporují *dharmě*. Proto – proč to tisíckrát opakovat – všechny pocity, všechny formy, všechny věci a bytosti se rodí z *pará* a *apará* (vyšší a nižší) přirozenosti téže božské esence. Ale aby člověk dosáhl vyšší formy a prožíval vyšší emoce, musí si navyknout vidět jeho formu ve vyšších citech, vyšších formách a vyšších bytostech. A přesto se nesmí dát unést názorem, že jen to vyšší je božské, zatímco to nižší není. To není správné. Objektivní svět se všemi svými *sattvickými*, *radžasickými* a *tamasickými* věcmi, reakcemi a podněty – to všechno vzniká a pochází z Boha. Toto přesvědčení se v člověku může upevnit a silnit jen po rozumné úvaze a důkazu jeho pravdivosti.

Sám Pán prohlásil: „To všechno, Ardžuno, vzniklo ze mne, to všechno existuje ve mně, ale já nejsem na tom všem závislý. Měj na mysli, že k ničemu z toho všeho nejsem připoután.“ Na to se lze dívat ze dvou hledisek, z hlediska jednotlivé duše (*džíva*) a ze stanoviska Pána. *Džíva* má dualitní zkušenost dobra a zla, Pán žádnou dualitu nezná. Když je všechno Bůh, když je Bůh vnitřním *átmanem*, přítomným ve všech, jak by mohla existovat nějaká dvojnost dobra a zla?

Zde by u obyčejných lidí mohly vzniknout pochybnosti. Pán říká, že všechny věci, dobré i špatné, vznikly z něho a že on je jejich prvotní příčinou. Ale zároveň prohlašuje, že důsledky a defekty toho, co takto vzniklo, se ho nedotýkají, ani ho nevážou. Není vázán žádným vztahem k nim, neboť je přesahuje. On je za tím i nad tím, čeho je příčinou.

Z toho byste mohli usoudit, že tedy ani člověk není zodpovědný za dobro a zlo, které Božství koná skrze něho, že i jeho přirozenost je nad dobrem a zlem a že ke svým činům, jakkoli ošklivým, byl původně ponouknut Pánem, neboť člověk nemá nic, co by mohl vydávat za svůj vlastní čin. To je pravda. Ale víra v tento postoj, že „nic není konáno tebou“, ale „všechno je vůle Pána, která se skrze tebe uskutečňuje“, musí být stálá, upřímná, hluboká a neotřesitelná. Nesmí v ní být ani stín ega. Je-li tomu tak, pak takový člověk zajisté dosáhl nejvyššího cíle života a je v nejvyšší míře požehnán. Tuto realitu je třeba poznat a to poznání upevnit. Vskutku, je-li někdo přesvědčen, že všechno je Bůh, že nemá žádný vztah k okolnímu světu a žádné příbuzenství s ním, protože je za ním a nad ním, pak je *satjadžíví*, jedincem, jehož zdejší životní pout' stála za to, aby ji prožil.

Avšak slova jsou zde marná. Jako dlouho cvičený papoušek můžete opakovat určité fráze, jako „všechno je Pánovo“, „já jsem jen loutka, to On tahá za provázky a já tancuji podle jeho vůle“ nebo „nic nepatří mně, já jen plním jeho vůli“. Ale jak se obvykle zachováte? Když provedete chvályhodný čin, přivlastňujete si ho, byl-li čin odsouzeníhodný, připisujete ho božskému vnuknutí! Křičíte z pódíí, až vám hrdla vysychají, že jste uspěli díky vlastnímu úsilí, cti, známosti, stavu a úrovni, díky své autoritě a svému postavení, vlastnictví a majetku, schopnosti nebo úspěšnosti. Ale když dojde na přiznání vašeho podílu viny na zlé pověsti a nezdaru, na špatnosti a nespravedlnosti, přesouváte zodpovědnost na Pána a tvrdíte, že „jste jen nástroj v jeho rukách“ a že „On je mistrem a vy jen nástrojem“. To se u dnešního člověka stalo zvykem, řekl bych přímo módou. Lidé pendlují od „já“ k „On“ jako hodinové kyvadlo. To je naprostý podvod, falešný duchovní švindl.

Mysl, slovo a čin – všechny tři musí být naplněny vírou, že všechno je jeho hrou; to je ta pravá cesta. Oddělovat dobro od zla je lidskou slabostí a připisovat to Bohu je rouhání. Někdy se může zdát, že i Pán má tuto slabost, ale to je dočasná fáze, která pomíjí, mráček, zastírající jeho slávu, nikoli skvrna, která by na něm utkvěla.

Přestože *guny* vyvěrají z Pána, on je jimi nedotčen. Kouř vychází z ohně, ale oheň je jím nedotčen. Na nebi vznikají mraky, které po něm plynou, ale nebe jimi zůstává nedotčeno. Všichni jsou navázáni na Něm jako korále, ale on zůstává volný, nespoutaný. Vesmír se na Něm zakládá, ale on vesmír jako základnu nepotřebuje.

Vezměme například látku. Základem látky je příze. Látko je na přízi závislá, ale příze není závislá na látce; není jí ovlivněna ani k ní připoutána. Nádoba je závislá na hlíně, ale hlína je nezávislá. Látko je příze a nádoba je hlína. Hlína je *brahma*, nádoba je *prakrti*. Příze je *brahma*, látka je *prakrti* (vesmír rozličných jmen a tvarů – *námárúpa*). Když pomineš tvar, formu a jméno, nádoba je jen hlína. Ignoruj formu látky a její jméno, pozoruj základní věc, která zbývá a látku prostupuje, a poznáš, že je to jen příze. Bez hlíny není hrnec, bez příze nemůže být látka. Podobně, bez *brahma* nemůže být *prakrti*. Je pravdivější říkat, že vše je *brahma*, než že *brahma* je ve všem. Představovat si *brahma* jako *sarva-ádhára*, základ všeho, je vznešenější představa, než je pojmut jako *sarva bhútántarátma*, vnitřní realitu všech bytostí. To je pravda.

KAPITOLA 13

Tento vesmír je nadstavba, základ je samotný *paramátman*, nejvyšší Božství. První je zjevné, druhé skutečné. Lidé ignorují základ a jsou žádostiví toho, co na něm spočívá. Ani na chvíli se nezastaví, aby se zeptali, jak může existovat nadstavba bez základny! I to je příklad chybného vidění. Když je napraveno chybné vidění (*drštidóša*), je spatřen Stvořitel vesmíru (Srištikartá). Po odstranění zrakové vady je možné poznat tvůrce vesmíru.

Tuto otázku Ardžuna předložil Kršnovi. Zeptal se ho: „Co přesně znamená chybné vidění? Prosím, Kršno, vysvětli mi to do všech podrobností.“ Také chtěl vědět, z čeho taková vada vzniká a jak se rozmáhá. Ardžuna, jak víte, není jen obyčejná osobnost. Není to člověk, který přikyvuje všemu, co mu kdo poví. Má dost odvahy, aby Kršnu zastavil uprostřed věty, vystane-li mu v mysli pochybnost. Měl potřebnou odvalu i vytrvalost, nepovolil, dokud od Kršny neobdržel odpověď, kterou si mohl ověřit zkušeností a která byla v souladu s moudrostí uloženou v šástrách. Proto mu pokaždé Pán s úsměvem ihned poskytl odpověď!

Na otázku o vadném vidění Kršna odpověděl následovně: „Poslouchej, Ardžuno! Mezi mnou a vesmírem se pohybuje *májá* neboli klam. Pro člověka je vskutku těžké dohlédnout až za *máju*, protože i *májá* je moje, je ze stejné substance. Nemůžete ji proto považovat za něco ode mne odděleného. Já ji stvořil a ovládám. V mžiku může i nejmocnějšího z lidí postavit na hlavu! Snad se divíte, proč ji lze tak těžko přemoci. Jedno je jisté: v žádném případě to není lehké. Jen ti, kteří jsou ke mně připoutáni celým srdcem, mohou zvítězit nad *májou*. *Máju*, Ardžuno, nepovažuj za něco ošklivého, co se sem odněkud sneslo; *májá* je atributem mysli, působícím, že pravého a věčného *paramátmana* opomíjíš a místo něho si ceníš to, co bylo stvořeno, co má atributy mnohosti a různosti jmen a forem. To je příčinou mylného přesvědčení, že je tělo vlastním já, nejen jeho vtělením, *déha* místo *déhi*. *Májá* není něčím, co bylo a opět zmizí, něčím, co původně nebylo, později se objevilo a zase odejde. Nikdy nebyla, není a nebude.

Májá je jméno pro neexistující fenomén. Ale tato neexistující věc se stává zjevnou! Podobá se fatě morgáně na poušti, vodní hladině, která nikdy nebyla a není. Ten, kdo zná pravdu, ji nevidí. Ona přitahuje jen ty, kteří neznají, jak se poušť projevuje. Ženou se za tím úkazem, jen aby utrpěli vyčerpání, žal a zoufalství. Tak jako tma šířící se v místnosti ji zakrývá, jako žabinec rostoucí na vodní hladině zakrývá vodu, jako zákal přibývající v oku zakrývá zrak, *májá* se přichytí každého, kdo jí pomáhá k růstu. Přemůže tři *guny* a tři božstva. To znamená, že postihuje všechny, kteří se ztotožňují s omezeným – s jménem a formou – a s individualizovaným.

Identifikace s individuální duší (*džívabhránti*) máju přivolává, identifikace s *tat tvam* – jsoucnem ,to jsi ty' (*tattvabhránti*) ji odstraňuje. *Májá* zakrývá *tattvu*. Nad těmi, kteří ji jednou poznali, pozbyla vlády.

Nyní se mě, Ardžuno, můžeš zeptat, jestli tato *májá*, která prostupuje a poškozuje samotné místo svého vzniku, neposkvvrňuje i mne, z něhož se zrodila. Taková pochybnost by přirozeně mohla vyvstat, byla by však neopodstatněná. *Májá* je příčinou celého tohoto hmotného světa (*džagat*), ale není příčinou Boha. Já jsem jejím vládcem. Tento vesmír, jenž je produktem *máji*, se pohybuje a chová podle mé vůle. Proto nikomu, kdo je ke mně připoután a jedná podle mé vůle, *májá* nemůže uškodit, neboť uznává i jejich autoritu. Jediný způsob, jak přemoci *máju*, je osvojit si vědomí univerzálnosti a znovu objevit svou univerzální podstatu. Neboť vy tomu, co je věčné, připisujete omezený život, a to je to, co zapříčiňuje *máju*. Hlad a žízeň jsou charakteristické rysy života. Radost a zármutek, pud a obrazotvornost, zrození a smrt, to vše jsou charakteristické rysy těla. Všechny jsou *anátmán*, ne-*átmické*. Nejsou to vlastnosti univerzálního, *átmana*.

Víra, že univerzální, což jste vy, je omezené a podřízené všem těmto *anátmickým* rysům, to je *májá*. Ale pamatujte si, že *májá* se neodvážá přiblížit k nikomu, kdo se uchýlil ke mně. Pro ty, kteří svou pozornost upnuli na *máju*, představuje překážku obrovskou jako oceán, ale těm, kteří svou pozornost upínají k Bohu, se *májá* představuje jako Mádhava (Bůh)! Překážku *máji* lze překonat buď pěstováním postoje jednoty s nekonečným Bohem, nebo úplnou odevzdaností Pánovi. První se nazývá *džňánajóga*, druhému se říká *bhaktijóga*.

Ne všichni lidé mají vnitřní potřebu překonat *máju* tím, že se cele odevzdají Pánovi. To závisí na zásluhách nebo proviněních nashromážděných za mnohá zrození. Ti, kteří si nastřádali jen provinění, budou se věnovat jen pomíjivým potěšením smyslů. Jako ptáci a zvířata si libují pouze v jídle a zábavě, což považují za účel života. Nezabývají se myšlenkami na Boha, nestojí o společnost ctnostných a dobrých lidí, vyhýbají se dobrým činům a stávají se vyhoštěnci z boží říše.

Ti zasloužili na druhé straně usilují o upevnění v ctnostech, povýšení svých myšlenek a hlubší rozjímání o božské přítomnosti a mocně touží po Bohu. Takoví hledající jsou někdy k Bohu přitahováni utrpením a nouzí nebo žízní po vědění či touhou po moudrosti. Avšak skutečnost, že se obrací na Pána pro úlevu, ukazuje, že dospěli k vyšší cestě po mnohých zrozeních.

Gíta neschvaluje *sakáma karmy*, činy konané s úmyslem mít z nich prospěch nebo považovat výsledek za hlavní motivaci. Jen *niškámakarma*, činy konané bez ohledu na zisk, který by z nich mohl plynout, vás osvobodí z klamu.

Nyní může vyvstat pochybnost, jak je tomu u *árthabhakty*, to jest u toho, jenž se obrací na Boha, aby mu ulevil v utrpení. Někdo se může ptát, zda se o takovém člověku dá říci, že je *bhakta*. Na zemi není jediného člověka, který by něco nepotřeboval. Každý je závislý na někom, kdo mu poskytuje, co potřebuje, že ano? Mít potřeby, které se týkají předmětů, je samo o sobě nesprávné a spoléhat se na druhého člověka, že je splní, je ještě větší chybou. Nuže, *árthabhakta* se neobrací na člověka, ale na Boha, kterému důvěřuje a jehož uctívá. Jen jeho úpěnlivě prosí o naplnění svých potřeb. Přestože je nesprávné pěstovat potřeby, vyhýbá se větší chybě vkládat svou důvěru v nižší nástroj. Proto stojí výš, že ano? Nadřazenost jeho postoje bude jasná, budeš-li vědět, že není důležité, co chceš, ale koho prosíš, aby ti to poskytl. Cílem je Bůh, on je dárcem. Jedině jeho milost ti může něco udělovat. Je-li *arthabhakta* upevněn ve své víře, můžete si být jisti, že je zasloužilý.

První tři typy *bhaktů*, o nichž se Gíta zmiňuje – *ártha*, *artha-arthi* a *džidžňásu* – všechny zbožňují Pána bezvýhradně jako *parókšu* (v neviditelné formě). Vyhledávají Pána jako prostředek k realizaci svých přání a cílů. Samozřejmě, že jsou trvale ve zbožném rozpoložení, pohrouženi v modlitbě, vždy pamětlivi Boha.

Čtvrtý typ zmíněný v Gítě má *ékabhakti*, zatímco ostatní mají *anékabhakti*. Ti první jsou připoutáni k předmětům nebo stavům, které si přejí, a kvůli nim jsou také připoutáni k Pánovi. Jsou oddaní nejen Pánovi, ale i objektivnímu světu. *Džňánin* nepozvedne oči k ničemu jinému než k Pánovi. I když na něco pohlédne, ve všem vidí Pána. Z toho důvodu Pán prohlásil, že je mu *džánin* nejmilejší. Samozřejmě, že Pán mezi nimi nedělá rozdíly, ale u těch, kteří dosáhli jeho přítomnosti a setrvávají v ní, je *préma* jednoznačná, *pratjaksá* (zjevná), okamžitá, přímo poznatelná a zakusitelná. Lze proto usoudit, že je *džňánin* Pánovi nejbližší, a proto mu je i nejdražší.

Je zajisté vlastností ohně, že vás zahřívá, když se třesete zimou. Ale jak vám může pomoci, aby vám bylo teplo, když se k němu nepřiblížíte a zůstáváte od něho daleko! Podobně ti, kteří se opravdu chtějí zbavit chladu neduhů světa, musí hledat oheň *džňány*, který se získá boží milostí, a musí být v bezprostřední Pánově blízkosti.

Sádhakové, zabráni do svého usilování, si někdy představují Boha méně velkolepého, než ve skutečnosti je! Domnívají se, že Pán rozlišuje mezi hříšníky a světci, dobrými lidmi a zlými, mezi *džňániny* a *adžňániny*. To jsou nesprávné závěry. Pán takto lidi nerozděluje. Kdyby tomu tak bylo, žádný hříšník by ani minutu nemohl na zemi přežít jeho hněv. Všichni však žijí na zemi, protože Pán nerozlišuje. Jen *džňánin* zná tuto pravdu. Ostatní si toho nejsou vědomi. Trpí pod mylnou domněnkou, že Pán je někde od nich hodně daleko vzdálený.

Džňánin je oproštěn od *máji*, nedotčen *gunami radžas*, *tamas* a dokonce i *sattvy*. Ale *džidžňásu*, hledající poznání, je jiný. On svůj čas využívá k nepřerušované kontemplaci Božství, ke zbožným činům a svatým myšlenkám. Oba druhé typy, *artharti* a *ártha*, sbírají povznášející zkušenosti, rozjímají o tom, co je skutečné a co neskutečné, a proměňují se v hledače poznání (*džidžňásu*). Později jsou z nich *džňáninové* a jsou spaseni. Krok za krokem postupně dosahují cíle. Do cíle se

nelze dostat jedním skokem.

Lépe to osvětlí příklad: *džňána* se podobá přímému vlaku. To znamená, že cestující nemusí vystoupit a přestoupit do jiného, aby dojel do cílové stanice. *Džidžňásu* nastoupil do přímého vozu, nemusí přestupovat do jiného vlaku, nýbrž cestou bude jeho vůz k jiným vlakům odpojován a připojován, až nakonec dospěje tam, kam chtěl. *Ártha* nastupuje do obyčejného „osobáku“, a protože není ani v přímém voze, ani v přímém vlaku, musí po cestě na několika místech vystoupit a počkat na spojení, aby nakonec v různých etapách dojel do cíle. Má tak dlouhou a namáhavou cestu. Ale navzdory těmto obtížím může *ártha* uspět, jestliže vytrvá. Všichni cíle dosáhnou, jen proces a rychlost dosažení se liší. Není tedy divu, že Pán víc než jednou prohlásil, že všechny čtyři druhy *bhaktů* jsou „jeho vlastní“. Proč to řekl? Protože všichni hledají týž vysoký cíl.

Proto vždy chtěj to nesmírné a nezměřitelné. Neomezuj své chtění na malé. Ti, kdož touží po maličkostech, jsou skrblicí, zatímco ti, kteří silně touží po Pánovi, jsou velkorysí a mají velké srdce.“ Tak pravil Kršna.

Bhakti neboli oddanosti *džňánina* se říká *sahadža bhakti*, přímá oddaná láska. *Bhakti* ostatních lze nazvat *gauna bhakti*, odvozenou či nepřímou *bhakti*. *Džňánin* poznává Pána jako vlastního *átmana*; jeho *bhakti* je *anurakti*, láska a připoutanost k Bohu. Bylo řečeno: „*Púdžaešvanura agó bhakti*.“ Kršna řekl: „Láska k posvátnému je *bhakti*. *Džňáninem* se člověk stane následkem zásluh nashromážděných v mnohých životech. Není to stav dosažitelný okamžitě, ani není ke koupi za peníze v obchodě. Není to prodejné zboží. Je to vyvrcholení duchovního snažení v mnoha životech. Je žádoucí, aby vystudovalo mnoho dobrých lékařů, kteří by sloužili lidem. Ale jen léta studia a praxe je mohou připravit. Budou-li v nemocnicích jako doktoři zaměstnáni nekvalifikovaní lidé a začnou-li předepisovat a operovat, budou nutně usmrcovat ty, které měli vyléčit. Podobně, stal-li se někdo dnes *džňáninem*, můžete si udělat představu o mnohých letech *sádhany*, která mu k této výši dopomohla. K jeho úsilí přispělo i dědictví duchovních podnětů z dřívějších zrození.

Dnes si nejrůznější druhy lidí říkají *džňánin*. Asi nevědí, že *džňánin* se vyznačuje jistými charakteristickými rysy. Známkou jeho pravosti je samozřejmě jeho prohlášení na základě vlastní zkušenosti, že toto vše je *Vásudéva* (Bůh) - *Vásudévah sarvam idam*. Postupné vstřebání této zkušenosti je pravým znakem *džňánina*. *Vásudéva* zde není míněn *Vásudévův* syn, ale ten, který stvořil všechny bytosti, svůj domov, svou *nivásu*. Jen osoba, která vidí Pána ve všech bytostech, si zaslouží pojmenování *džňánin*. Jestliže se tak nazývají jiní, jsou tím jen podle jména. Nemají žádnou opravdovou zkušenost *džňány*. Co přesně je *džňána*? *Džňána* znamená mít takové poznání, které ti umožní znát všechno, a tím ti umožňuje obejít se bez poznávání všeho ostatního.

To je výše, jaké dosahuje *džňánin*. Na druhé straně o sobě nemůže tvrdit, že je *džňáninem* ten, kdo se jednoduše naučil nazpaměť několik veršů nebo na přeskáčku přečetl několik knih nebo s deseti jinými vstupoval na pódia a pyšný na svou učenost pronášel několikahodinové přednášky, kdy těžké věty odvíjel, jako když bičem mrská (připomínáje kouzelníka s klubkem nití) a chrlil ze sebe to, co dříve spolykal. V dnešní době nám tu chodí mnoho takových samozvaných učenců. Šat mají okrový (angl.: ochre), ale srdce obludné (angl.: ogre). No, jak mohou kameny svítit jako drahokamy? Každý kámen není drahokam. Kdo ohodnotí kámen jako drahokam? Jen hlupák se dá oklamat, neboť nezná ani jedno, ani druhé.

Šrí Kršna v Gítě prohlásil „*Vásudévah sarvam*“ (Bůh je toto vše) za královnu manter, aby působila právě proti takovýmto pseudoučencům, o nichž předvídal, že se vynoří. Tato jediná mantra stačí k záchraně lidstva. Je to jeho nepřímý dar – za takový ji považujte a soustředte se na ni a její význam. To je nejvyšší dobro, to je nejvyšší cíl. Těch šest písmen samo stačí zhodnotit lidský život, že stojí za to, aby byl prožit. Jsou mnozí, kteří bez vnitřní, trvale přítomné zkušenosti těchto slov si

řikají *mahátmá, džagadguru, bhagaván, paramahansa, džňánin, tjágin, ánanda* atd. a kteří bohužel přestože jsou falešní, požívají mezi lidmi pověst pravých učenců. Nikdo jim tyto tituly neudělil. Současní nositelé si je sami vybrali a nosí je jako cizí peří, aby vzbuzovali u lidí pozornost. Ani to peří není pravé, a proto se i jeho lesk dost brzy otře. Na povrchu je *sannjása*, ale uvnitř je *atjása* (příliš plný chtění). Navenek mají formu jógy, ale v nitru trpí nemocí, *róga*. Jejich jména hovoří o *ánandě*, ale oni bloudí slepými uličkami. Jejich slova jsou jako med, ale jejich činy jsou hloupé, často až šaškovské. Hospodář, který je zabrán do každodenních povinností svého životního stadia, je na tom duchovně mnohem lépe než tyto nastrojené exempláře *tjágy* a jógy.

Hlavní příčinou úpadku indické kultury, starobylého způsobu života a mravní poctivosti je právě zlo páchané těmito šarlatány. Ze stejného důvodu upadla víra v Boha. Oni doporučují *tjágu* (odříkání) a aspirují na *bhógu* (smyslné užívání); oslavují mravnost a řídí se nenávistí. Takové chování podtíná samotné kořeny *sannjásy*. Neodvratně se řítí vstříc vlastní zkáze. Kde slova a skutky nejsou v souladu, tam není ani zbla pravdy.

Nuže, hospodáři se přece drží více či méně pevně pravdy. Mnozí z nich jsou oproštěni od nenávisti a s čistým neposkvřeným srdcem chodí po cestách mravnosti a ctnosti. Na druhé straně zjišťujeme, že *tjáginí* a jogíni, kteří se za takové vydávají, jsou plni všech možných druhů nenávisti a projevů chtění. Upadávají do léček, které jim nenávist a chtění nastražily. Egoismus, závist, exhibicionismus – ty ukončí všechno snažení *sádhaky*. Proto musí hledači a oddaní být velmi bdělí. Všem těmto nežádoucím rysům se musí vyhýbat a měli by se snažit prohloubit rozjímání o boží slávě. Měli by žít mravně a dychtivě usilovat o pravou blaženost dosažení. Pak se o tuto blaženost mají podělit se světem. To přinese světu mír a prosperitu.

Takové opravdové *džňániny* měl Kršna na mysli, když řekl, že svět bude zářit ve své nádheře skrze ně. Člověk bez *džňány* je jako domov bez světla.

Sáí náboženství

Promluva Satja Sáí Báby, v Prašanti Nilajam 1. října 1976

Vtělení lásky!

Ten, koho muslimové uctívají jako Alláha, křesťané jako Hospodina, višnuisté jako Phullabdža-Akšu a šivaisté jako Šambhu, ten, kdo uděluje v odpověď na jejich četné modlitby zdraví, blahobyt a štěstí všem, ať jsou kdekoli, On, jediný Bůh, je Bohem veškerého lidstva.

Indie po dlouhé věky nesla poselství ducha a učila způsobu, jak získat a zajistit si vyrovnanost a radost. Celá staletí stála v popředí jako učitelka světa. Modlitba, kterou učila svůj lid, zní: „*Lókáh samastáh sukhinó bhavantu*“ (Nechť jsou šťastny všechny bytosti ve všech světech).

To je odnepaměti vyvrcholení hinduistického myšlení. Takovéto prospěšné ideály byly pěstovány a podporovány panovníky této země, lidmi, kteří prohlédli, pokročilými duchovními aspiranty, kteří vedli lid, i ctnostnými matkami, které vychovávaly generace v ovzduší duchovního snažení.

Ale kvůli proměnlivosti osudu v dějinách země, kdy byli lidé vystavováni tlakům a protitlakům, tyto ideály utrpěly nezdar. Abstrakce víry nabyly konkrétní formy a vykrytalizovaly do specifických identifikovatelných jmen a forem. Z každého nového postoje nebo sklonu, z každé nové konkretizace vznikla zvláštní sekta a každá teorie se zakuklila do vlastní ulity.

Růst nových sekt a vyznání v Indii

Tak se stalo jediné védské (starobylé indické) náboženství otcem početných sekt a řady vyznání, jako je Ganapatja (soustředěné kolem pojmu Ganapati), Šaktéja (soustředěné kolem pojmu kosmické energie jako výrazu Božství), Saura (soustředěné okolo Slunce jako udržujícího zdroje a cíle duchovních výkonů), Čarvaka (soustředěné na potěšení a materiální

blahobyt) a Vírašajva (soustředěné kolem Šivy jakožto vnitřní motivující hybné síly všech bytostí). Každá z těchto sekt a mnoho dalších vypracovaly vlastní obřady a způsoby bohoslužby, vlastní priority v dosažení duchovních cílů a vlastní doktríny týkající se jednotlivce, objektivního světa a Boha.

Účel těchto předpisů a způsobů byl – ve všech případech – očistit mysl a trvat na cvičení vysoce morálních ctností. Ale ten byl brzy ignorován a důraz začal být kladen na povrchní konformitu a vnější čistotu. Horoucí touha po osobním růstu a moci učinila každou víru a každé náboženství rigidní a suché. Dnes je velká potřeba objevit vnitřní pramen všech vyznání, pramen, který zúrodní vnější rituály a ceremonie. Trocha klidného studia odhalí existující spodní proudy, nadšení pro morálku a duchovní dobrodružství.

Je jen jedna kasta, kasta lidství

Slovo, které se obvykle používá pro náboženství, je *mata*; slovo označující mysl je *mati*. Spojíme-li obě, dá se říci, že *mata* se v prvé řadě zabývá, nebo že by se měla zabývat, narovnáním a posílením *mati*. Cílem, účelem, klíčem a esencí všech přesvědčení, vyznání a náboženství je prostě toto: sublimace lidské mysli, zaručující osvobození jednotlivce a štěstí společnosti, jejímž je členem. Kolem této prvotní potřeby se seskupovaly principy a praktiky a výsledkem jsou různá vyznání.

Náboženství se snaží zasadit svaté ideály do lidských srdcí, ale člověk jim nedá vypučet a růst. Jeho velká, sobecká touha po moci a úspěchu v konkurenci ho ve většině případů přiměla používat náboženství jako nástroje mučení a pronásledování. Místo aby náboženství spojovalo lidstvo ve společném úsilí, stalo se systémem obezděných klauzur, strážných

nenávisť a fanatismem. Tak je každé náboženství ozbrojený tábor, který propadl velikášství, snaží se přetáhnout lidi jiných vyznání do svého a zabraňuje úniku z vlastních řad. Proto je náboženství odsuzováno jako kořen chaosu a konfliktů. Přes velké pokroky v jiných oblastech života plane i dnes v mnohých částech světa náboženské nepřátelství.

Je třeba zdůraznit, že náboženství není základní příčinou tohoto stavu věcí. Boje mezi frakcemi a fanatická nenávisť jsou vyvolány vzpurností ega, jemuž byla dána volnost projevu. Náboženství usiluje o zmaření tohoto mrzkého sklonu. Proto má být podporováno, nikoliv odsuzováno. Co musí být odsouzeno je úzkoprsý, převrácený postoj nenávisť vůči těm, kteří s tebou nesouhlasí nebo mají jiný názor na tajemnou sílu, která oživuje vesmír. Náboženské války a konflikty se líhnou ve slizkém bahnu nevědomosti a lakoty. Když jsou lidé slepí k pravdě, že lidský rod je jeden nedělitelný celek, tápají ve tmě a bojí se dotyku neznámého. Jedině pěstování lásky může přesvědčit člověka o pravdě, že je jen jedna kasta: kasta lidství, a jen jedno náboženství: náboženství lásky. Jelikož ani jedno náboženství nepropaguje násilí nebo neopovrhne láskou, je nesprávné připisovat chaos na vrub náboženství.

Námi prožívaná rozmanitost není pravdivým obrazem

Rovněž není radno pouštět se do kampaní hanobících nebo přehnaně vyzdvihujících jakékoliv náboženství s cílem přitáhnout stoupence. Když každý ve svém žití pouze dostojí ideálům předkládaným zakladateli vlastního náboženství a je nedotčen chamtivostí nebo nenávisť, svět bude šťastnějším a klidnějším obydlím lidstva.

Náboženství hindů zdůrazňovalo jednotu všeho stvoření a prohlašovalo, že různost, kterou prožíváme, není pravdivý obraz. Ale jelikož víra v Jediné se dostane do vědomí pouze maximálně vyjasněné mysli, náboženství brzy muselo postulovat dualitu, a dokonce multiplicitu s různými bohy pro každý aspekt

Jediného. Nejrozšířenější tohoto druhu je víra šivaistická a višnuistická, soustředěné kolem Šivova a Višnuova aspektu Jediného. Tento proces rozštěpení na jednotlivé sekty proběhl ve všech hlavních náboženstvích.

Islám má sekty šíitské a sunnitské, křesťanství má katolíky a protestanty. Jakkoli hluboko sahá rozštěpení, žádná sekta nepopírá Boha a žádná nevychvaluje násilí a proľhanost. Jména se mohou lišit, mohou být zdůrazňována různá vnější hlediska, ale všemohoucí prozřetelnost je označována jako absolutní a věčná. Názvosloví se může lišit, ale pojetí se neliší. Bůh může být nazýván Alláhem, modlitba namaz, kněží mohou být známi pod jménem kajiové, učenci pozdravováni jako mullahové. Svaté písmo může mít formu Koránu. Ale spodní proud energizující síly je ve všech případech láska, láska všech bytostí ke všem bytostem. Zakladatelé měli vždy na zřeteli jednotu všeho života a postupné putování člověka od pouhého lidství k výšinám Božství.

Šankaráčárjova nedualistická filozofie (advaita)

První z vykladačů véd, který založil filozofickou školu a ustanovil cestu duchovní disciplíny, která čerpala z této školy, byl Šankaráčárja narozený ve státě Kérala. Během svého velmi krátkého života potvrdil na bezpečném základě logiky i intuice pravdy, že je jen jeden Bůh a že vše ostatní je jen projevem jediné reality. To je „ne-dva“ čili nedualistická filozofie nebo víra, která vysvětluje dokonalou harmonii podstaty jednotlivce a Boha. Védské axiomy – *Ékóham bahusjám* (jsem Jeden, nechť se stanu mnohými), *Íšvarah sarva bhútánám* (Bůh je ve všem) a *Íšavásjam idam sarvam* (vše je obaleno a prostoupeno Bohem) – jsou takto Šankaráčárjovým intelektem osvětleny jako zjevné pravdy.

Konečným určením je splynout se zdrojem

Monismus, jak ho dodává Šankaráčárja na základě textů véd, se zdál většině jednotlivců příliš prostým řešením, než aby uspokojil jejich vnitřní potřebu. Měli v sobě palčivou touhu po bohoslužbě, po sebeodevzdání vyšší moci. Nebyli schopni pochopit pravdu, že jejich vnitřní

realita je onen Jeden jediný. Jejich emoce a činnosti musely být sublimovány disciplínou oddanosti. Proto Rámánudžáčárja vykládal texty véd a náboženských spisů z nového hlediska. Tím nedualistická filozofie (*advaita*) získala nový speciální rozměr nazvaný podmíněný (*višišťa*) monismus (*advaita*). Cesta oddanosti byla ustanovena, aby člověk mohl splynout s Bohem.

Cíl je splynutí jako u řek, které plynou k moři. Slunce zvedá vody z moře ve formě mraků na nebi a mraky je vylévají zpátky na zem ve formě deště, aby tekly zpátky do moře mnohými koryty jako potoky nebo řeky živé přítoky. Splynout se zdrojem, z něhož jsme brali tvar, je konečný osud. Řeka má náruživost všezaplavující lásky, která ji vede dolů po úpatích, až dosáhne svého milovaného. Tam všichni tři – milující, milovaný a láska – splynou v ozařující extázi.

Láska je přilnutí k Bohu, které nedovolí nikomu rušit nebo umenšovat kvalitu či hloubku lásky. Bůh je oddanými milován pro sebe samého, ne pro nějaký náhodný zisk nebo požehnání. Tato láska je spontánní, živící, vznešená, jako když se dítě před zrcadlem těší z odrazu vlastních rozpustilých posunků. Úplné odevzdání až do zrušení vlastní individuality také přesahuje meze možností většiny aspirantů. Cukr nemůže být ochutnán a vychutnán cukrem. Museli byste být mravencem, abyste na té dobrotě mohli hodovat.

Tato horoucí lidská touha měla být ukojena učením Madhváčárjovým, hlásajícím, že jednotlivce navždy zůstane oddělen od univerzálního a že nemůže dojít ke splynutí. V nedualistickém pojetí záblesk osvícení intelektu odhaluje, že jediné, co existuje, je *átman*, a vše ostatní je klamné zdání. Kvalifikovaný nedualismus předpokládá, že řeka je integrální součást moře. Dualismus poukazuje na to, že radost získaná uctíváním a bohoslužbou stačí k získání naplňující boží milosti.

Všechny cesty podle všech *rišiů* vedou ke stejnému cíli

Byli i další, kteří prohlédli a stanovili cesty

k těmto cílům. Prohlásili, že vesmír patří Bohu a že člověk by neměl chtít shromažďovat nebo si přivlastňovat jakoukoliv část božského pokladu. Radili, aby byl mladý stromek oddanosti chráněn před morem lenosti, pochybovačnosti a fanatismu pěstováním udatnosti a bdělosti.

Chtěl bych se zmínit o jednom z významných náboženství, o buddhismu. Buddhu tak mučilo utrpení, které provází životy lidí, že zkoumal chování lidské mysli i intelektu a objevil způsoby, jak tomu odpomoci! Analyzoval vrtochy mysli, vedoucí člověka do víru žádostivosti. Také analyzoval cesty rozumového uvažování a objevil oblasti, kde se zakořeňuje předpojatost.

Především kázal odevzdat se spravedlnosti, soucitu a Buddhovi (Osvícenému). Džinismus, náboženství, které učinil Mahávíra náboženstvím celoindickým, vyvyšuje džina, hrdinného přemožitele smyslů, emocí a úskoků intelektu. Vyzýval každého, aby plnil povinnosti přiměřené svému stavu a své profesi s vytrvalou vírou a nadšením. Prohlašoval, že všechny věci a bytosti jsou ve své podstatě svaté a jsou jen poutníky na cestě k realizaci. Jakákoliv křivda způsobená komukoliv z nich je zásah do této svaté pouti a každý by se toho měl úzkostlivě střežit.

Zoroastrismus, náboženství pársů, bylo založeno Zarathuštrou, který si přál, aby ve vědomí člověka stále plál oheň moudrosti a zlé myšlenky a pohnutky byly spáleny na popel. Náboženství musí naplňovat všechny myšlenky, slova a skutky ctností a energií. Musí zničit všechno světské chtění a očistit člověka pro vstup do nebe svobody. Uctívání, meditace a činy nezištné služby jsou nutné pro úsvit osvícení.

Sái náboženství, pokud se název „náboženství“ bere v přesném smyslu slova jako vazba člověka k Bohu, je esencí všech vyznání a náboženství, včetně takových, jako je islám, křesťanství a judaismus. Motivace vzniku a šíření všech různých vyznání je tatáž. Všichni zakladatelé a šířitelé byli naplněni láskou a moudrostí. Jejich cíl a záměr byl týž. Nikdo neměl v úmyslu

rozdělovat, narušovat nebo ničit. Snažili se konat dobro, vidět dobro a být dobří. Hledali způsob, jak ovládat vášně a emoce, kultivovat pohnutky a instinkty a usměrnit rozumové schopnosti na cesty prospěšné jednotlivci a společnosti. Věděli, že mysl jako líheň žádostí a lpění, ctižádosti a usilování musí být očištěna a správně nasměrována.

Necht' se rodina stane středem harmonického žití

Sái považuje naplnění těchto cílů za mnohem nutnější než slepou víru v hromadu filozofických teorií. Nikdo nemá právo radit ostatním, pokud

sám neuvádí do praxe, co káže. Napřed upevněte vládu lásky mezi všemi členy vašeho domova. Učiňte z rodiny místo harmonického žití, porozumění, plné sympatie a vzájemné důvěry.

Svatou povinností člověka je být si stále vědom *átmana*, sídlícího v každé lidské bytosti. To mu pomůže uvědomit si své příbuzenství se vším. To je základ lidského bratrství a božského otcovství. Odhod'te neřest sobectví, zlo chamtivosti a jed závisti. Kdykoli hledáte radost v něčem, co je mimo vás, vzpomeňte si, že mnohem větší radost vás očekává ve vašem vlastním vědomí. Kdykoliv máte strach z něčeho nebo někoho mimo vás, připomeňte si, že strach se rodí, je živen a oplodňován vaší vlastní myslí a že ho můžete přemoci, když ho odmítnete přijmout. Jak by strach mohl čelit duchovnímu aspirantovi? Vždyť se nemůže schovávat v žádném stínu, nemůže otravovat žádného duchovního aspiranta, který nosí Boha v srdci. Víra ve všemohoucího Boha je neprostupné brnění, které může duchovní aspirant nosit, a takovými aspiranty jsou lidé ze všech zemí, ať si toho jsou vědomi, nebo ne. Buďte vytrvalí, nekolísejte, pokračujte přímo vpřed a držte se pevně ideálu, nepodléhejte beznaději. Modlete se, až obměkčíte Boha. Neodvracejte se se smutkem, když vás Bůh nezahrnuje milostí, právě když to očekáváte.

Když chce nějaké náboženství rozšířit svůj vliv, musí se uchýlit k očerňování jiných náboženství a k přehánění vlastní výtečnosti. Okázalost a publicita se stávají důležitější než praxe a víra. Ale Sái chce, aby stoupenci každého náboženství pěstovali víru v jeho výtečnost a realizovali jeho platnost vlastním intenzivním konáním. To je Sái náboženství, náboženství, jež žíví a podporuje všechna náboženství a zdůrazňuje jejich společnou velikost.

Chopte se tohoto náboženství směle a radostně.

Sái inspiruje

Člověk je v podstatě nezničitelný *Átman* (Duch).

Není tělem a nikdy se s tělem nesmí ztotožňovat, neboť tělo je jen dočasným oděvem.

Z výroků Satja Sái Báby

Univerzální modlitba

Promluva Satja Sái Báby v den upanajana, v Brindávanu 20. června 1977

Óm bhúr bhuvah svaha

Tat savitur varénjam

Bhargó dévasja dhímahi

Dhijó jó nah pračódaját

Radil bych vám, mladým lidem, abyste recitovali Gájatří, zatímco se koupete. Nezpívejte laciné a poskvřující písně z filmů, recitujte Gájatří. Když se koupete, je vaše tělo očišťováno; ať jsou očišťeny i vaše mysl a váš intelekt. Učňte rozhodnutí, že budete opakovat Gájatří při koupeli, tak jako před každým jídlem, když se probudíte ze spánku, a než půjdete spát. A také opakujte třikrát na konci *šánti*, protože toto opakování přinese *šánti* neboli mír třem jsoucňům ve vás – tělu, mysli a duši.

Gájatří je univerzální modlitba posvátně zasazená do véd, nejstarších svatých spisů lidstva. Obrací se na imanentní a transcendentní božstvo, kterému bylo dáno jméno Savitá, značící „to, z čeho se vše rodí.“ Gájatří si můžeme rozdělit na tři části – 1. chválu, 2. meditaci, 3. modlitbu. Nejprve je božstvo chváleno, pak je o něm meditováno s velebnou úctou a nakonec je vyslána prosba, aby probudilo a posílilo v člověku intelekt a schopnost rozlišování.

Modlitba Gájatří je považována za esenci véd. Věda znamená vědění a tato modlitba podporuje a zostřuje schopnost vědění nabývat. V této Gájatří mantře jsou vlastně zahrnuty čtyři základní deklaráce, tvořící jádro čtyř véd.

Každý člověk má čtvery narozeniny

Gájatří mantra je obvykle opakována za úsvitu, v poledne a za soumraku. Ale jelikož Bůh je nad časem, je důsledkem našeho omezení, že mluvíme o úsvitu a soumraku. Když se vzdalujeme Slunci, šíří se, když se pohybujeme směrem k němu, svítá. Proto se při recitaci modlitby nemusíte vázat na tři časové body. Můžete ji opakovat kdykoliv a kdekoliv, ale musíte si zajistit čistotu mysli.

Každý člověk má čtyři narozeniny. První, když se narodí z matčina lůna; tehdy není ani svatý, ani bez svatosti, vyžaduje jen jídlo a přístřeší. Druhé narozeniny jsou, když započne s duchovním učením, aby ho vedlo ze tmy ke světlu. Třetí, když získal moudrost a osvojil si disciplíny, které navrhovali mudrci pro dosažení seberealizace. Čtvrté a poslední narozeniny má, když si uvědomí svou skutečnou identitu a splýne s *brahma*.

Nikdy se Gájatří mantry nevzdávejte

Svatá nit (*jadžňópavíta*) je symbol čistoty, potřebné k účasti na rituálu žití. Život je nepřetržitá řada obětování věcí nižších pro vyšší, maličkových pro nesmírné. *Upanajana* – slovo, které označuje tento obřad zasvěcení, znamená propůjčení dalšího oka. Vaše dvě oči vám nemohou odhalit velkolepost a majestát duchovní říše. Jsou zaostřeny na objektivní svět a jeho prchavé atrakce. Mantra Gájatří vám byla dána jako třetí oko, aby vám odhalilo vnitřní vizi, s níž můžete realizovat *brahma*.

Gájatří je poklad, který musíte strážet po celý život. Jestliže jste nyní nezachytili správně

zvuk mantry, naučte se ji od svých rodičů nebo od rodinného kněze. Může se stát, že oni sami ji neznají nebo ji s pokárání hodnou nedbalostí zapomněli. V takovém případě bych je požádal, aby se ji učili od vás.

Nikdy se nevzdávejte modlitby Gájatří. Můžete zanechat nebo i ignorovat jakoukoliv jinou mantru, ale Gájatří byste měli odříkávat alespoň několikrát denně. Ochrání vás od všeho zlého, ať jste kdekoliv – na cestách, v práci nebo doma. Na západě zkoumali vibrace, které tato mantra tvoří, a zjistili, že pokud je recitována se správným přízvukem, jak určují vědy, okolní ovzduší je zřetelně osvětleno. Snese se na vás záře *brahma*, osvítí váš intelekt a osvětlí vaši cestu, když budete tuto mantru zpívat. Gájatří je matka, síla, jež oživuje veškerý život. Tak ji nezanedbávejte.

Starší a kněží, opatrovníci této mantry, ji ponechali stranou bez povšimnutí. Ale vy, jako dědici a uchovatelé kultury této země, máte velkou zodpovědnost, abyste ji zachovali a dosvědčili její účinnost a hodnotu.

Sái inspiruje

Ardžuna vstoupil na bojiště v plné zbroji a pevně odhodlaný zničit své nepřátele.

Když zaujal pozici na bojišti, viděl „své učitele“, „svého dědečka“, „své příbuzné“, „své bratrance“, atd. a byl natolik pohnut tímto pocitem „můj“ a „já“, že odložil luk a toužil se vrátit do lesa a místo boje byl připraven žebrať po zbytek svého života. To „já“, které ve skutečnosti nemá nic společného se světskými vztahy, ho zaslepilo. Pán Kršna ho v tento okamžik naučil Bhagavatgítu a pomohl mu překonat tento přelud. Lekce pro vás je nenechat se pohnout dualitou.

Nedovolte porážce ani úspěchu narušit váš vnitřní klid a vnitřní radost. Vnímejte se jako „duše, pravé já“, které nemá nic společného s ostatními a objektivním světem.

Když poznáte své pravé já, jste osvobozeni! To je pravý význam slova osvobození.

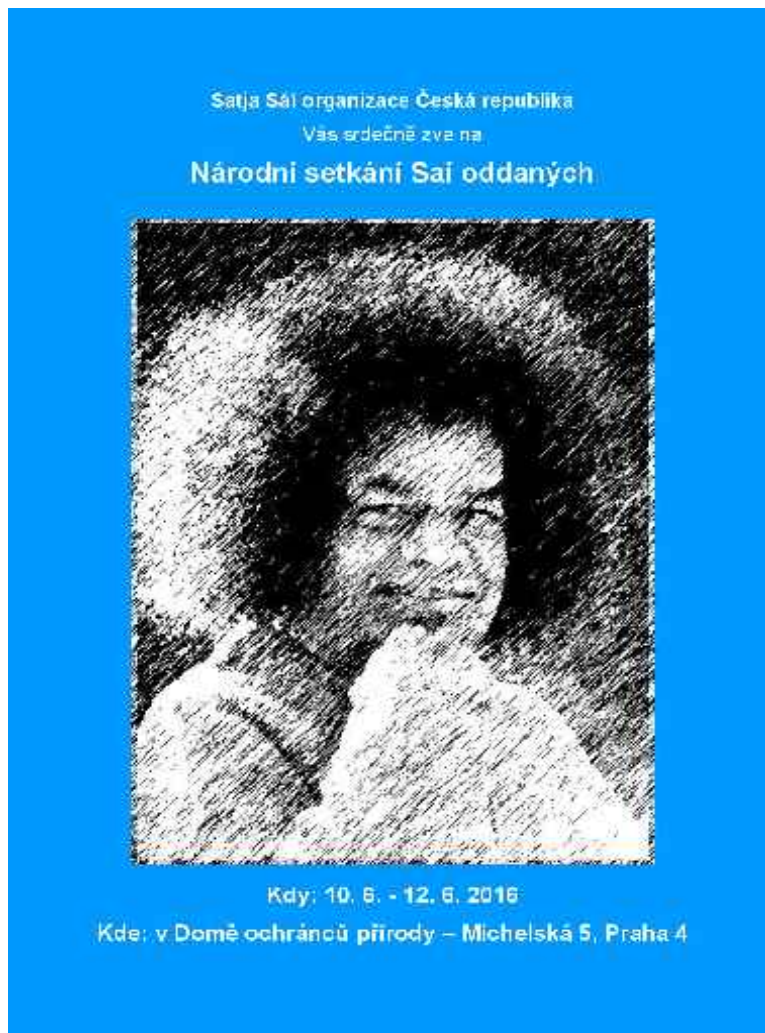
Osvobození není pětihvězdičkový hotel ani luxusní dovolená. Je to prosté vědomí si své reality a odmítnutí protichůdných konceptů.

Promluva z 6. 10. 1970

Pozvánka na Národní setkání

Dopravní spojení je tramvají č. 24 z Karlova náměstí, autobusy č. 124 z Budějovické, 139, 150, 188, 196 z Kačerova – na zastávku Michelská.

Na místě budou k dispozici teplé nápoje a voda a drobné občerstvení, stravování bude individuální v okolních stravovacích zařízeních. Kdo potřebuje vyřešit nocleh, obraťte se prosím na e-mail info@sathyasai.cz

Program: setkání a vyprávění se zajímavými hosty (účast přislíbil Manfred Müller-Gransee), zpívání bhadžanů, studijní kruh, sdílení příběhů a zážitků, promítání filmu a za příznivého počasí opět příjemné posezení u ohně.

Těšíme se na Vás všechny!

Kdo je opravdu obdarován?

Bylo 14. srpna roku 2015 a mladí Sáí oddaní se sešli v Praze, aby nahráli bhadžany v českém jazyce pro Svámího k jeho 90. narozeninám. Přestože je českých Sáí mládežníků vskutku jak šafránu, bylo možné písně nahrávat, protože skupinka byla složena z vynikajícího hudebníka a skvělé zpěvačky. Také zde byl technicky zdatný oddaný, jenž doma vytvořil improvizované, ale v mnoha ohledech profesionální, nahrávací studio. Jeho technické schopnosti pak byly velmi důležité nejen při samotném nahrávání, ale také při upravování nahrávek. Ostatní mládežníci přispěli svými hlasy do sboru.

Nahrávání, které probíhalo celý den a bylo přerušeno jen obědovou pauzou a krátkou procházkou, probíhalo v radostné a láskyplné atmosféře. Po mnoha dalších hodinách usilovné práce se samotnými nahrávkami nakonec vzniklo pět bhadžanů v českém jazyce. Tyto písně byly odeslány, aby se ucházely o místo v náhrdelníku bhadžanů, které byly později položeny ke Svámího svatým nohám při oslavě 90. narozenin v Prašánti Nilajam. Jestli však měly své místo na tomto daru, však není příliš důležité.

Protože, kdo je opravdu tím, kdo daruje a kdo dostává? Jsme to my nebo někdo jiný? Můžeme snad něco Bohu dát, aniž by to sám už předtím neměl? Nejsme také jeho? Pokud přijímáme myšlenku, kterou učil Svámí, tedy že je ve všem, že je všeprostopující, slovy apoštola Pavla „v něm žijeme, pohybujeme se a jsme“ (Sk 17, 28a), tak nutně dojdeme k závěru, že vskutku jen jeden dává. Tím, kdo dává, je tedy onen Všeuprostopující, Bůh. Nemůžeme tedy Bohu nic dát, neboť všechno je jeho.

Vskutku obdarovanými tedy byli ti, kteří se účastnili nahrávání, nikoliv Ten, pro nějž byly písně nahrávány. Možná i z této myšlenky vzešla další touha nahrávat bhadžany v českém jazyce. Tak se česká Sáí mládež setkává znovu, aby nahrála další písně, tentokrát pro účely české Satja Sáí organizace. Snad s trochu větším vědomím, že oni jsou většími obdarovanými, i když dávají.

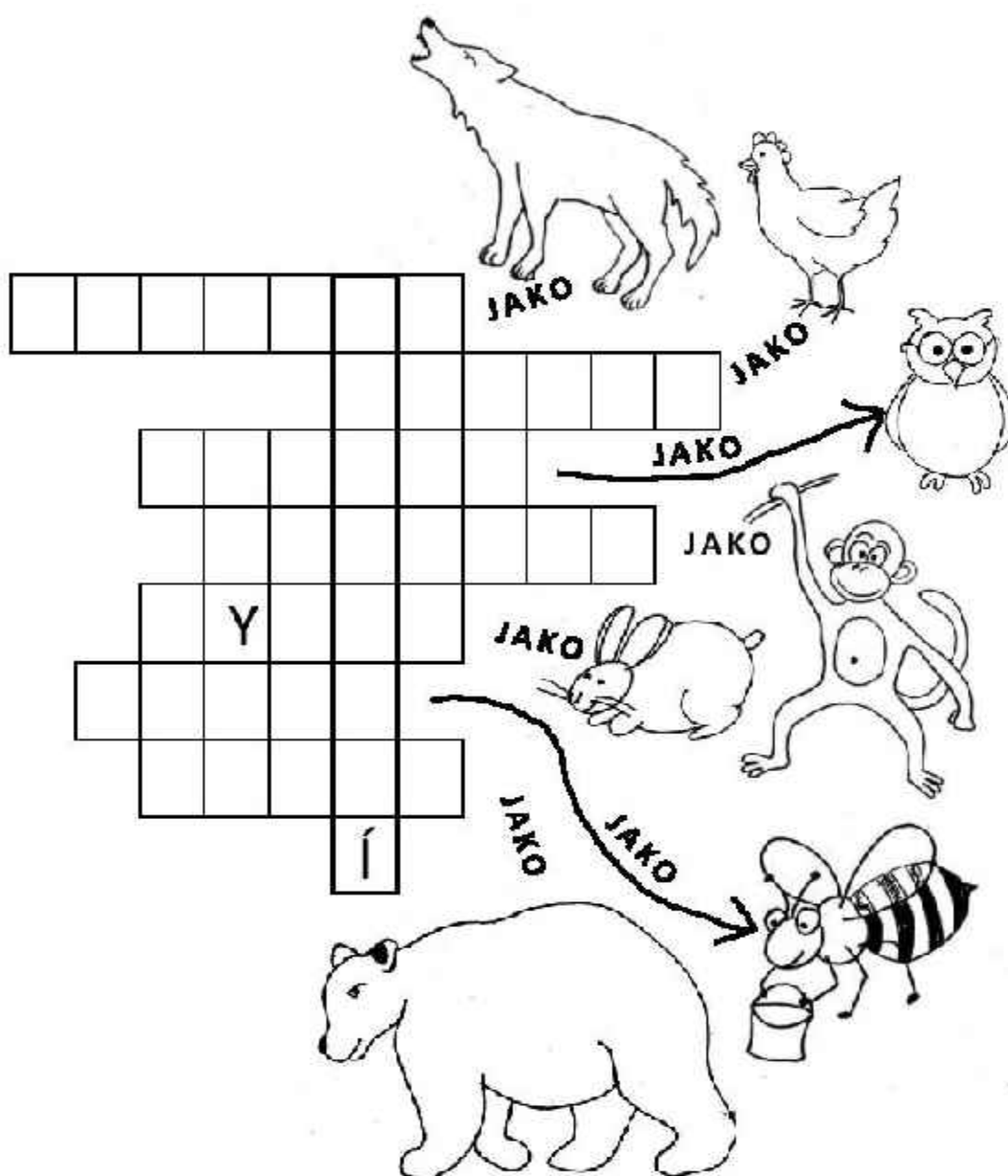

Stránka (nejen) pro děti – Křížovka se zvířátky

Pokud správně vyplníte políčka, zjistíte chybějící slovo v citátu Satja Sáí Báby:

„Konec je charakter.“

Návod na luštění: každý řádek představuje přirovnání, řešením jsou přídavná jména v mužském a ženském rodě, která popisují, jaké jsou vlastnosti jednotlivých zvířátek, ke kterým se přirovnávají lidé, kteří mají podobné charakteristiky či vlastnosti.

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz

Obecné informace: info@sathyasai.cz

Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz

Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO v roce 2016:

10. - 12. 6. 2016	Národní setkání – viz. strana 20 tohoto čísla časopisu
12. - 14. 7. 2016	Konference mládeže v Indii – Sádhana lásky
26. 11. 2016	Oslava Svámího narozenin
22. 12. 2016	Vánoční setkání

Bližší informace o akcích přineseme v dalších číslech, nebo je žádejte na: info@sathyasai.cz.

Pravidelná setkání v Praze:

Pravidelná bhadžanová setkání každý čtvrtek od 18 hodin

Od začátku dubna probíhají veškeré aktivity pražského Sáí centra na adrese:

Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 - v sále Zátíší.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 150, 188, 196 - zastávka Michelská.

Více informací na: info@sathyasai.cz nebo na tel. čísle 774 829 043 (Pavel).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Nové Strašecí - jednou měsíčně, každou třetí neděli v měsíci od 14 hodin

Termíny: 17. 4., 22. 5., 19. 6. 2016

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Sáí skupina Brno - mimo prázdnin každou první neděli v měsíci od 15 hodin

Termíny: 3. 4., 1. 5., 5. 6. 2016 v čajovně na Mendlově nám. 11, čtyři zastávky tramvaj č. 1 od Hlavního nádraží. Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je stále možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.

K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“ v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na: info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na: info@sathyasai.cz.

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i v angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na: objednavky@sathyasai.cz.

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. – Tolerance	2	Promluva III. – Univerzální modlitba	18
Sái inspiruje	4	Pozvánka na Národní setkání	20
Gíta váhiní – Svaté slovo boží	5	Kdo je opravdu obdarován?	21
Promluva II. – Sái náboženství	14	Stránka (nejen) pro děti	22
Sái inspiruje	17, 19, 24	Kontakty, aktivity SSO	23-24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2016 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23, možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

Když uděláš jeden krok ke mně, já udělám tisíc kroků k Tobě...

Z výroků Satja Sái Báby